

ÒXID

Solament s'escolten el soroll del mar, les gavines i el soroll que fan les vies del tren oxidades pel temps. Avisen per megafonia que el meu tren patirà un retard d'una hora. Observe el paisatge, a la dreta un muntó de gent que mira l'hora, com si això poguera fer que el seu tren arribe abans. No sé perquè la gent tracta de controlar una cosa tan relativa com el temps. Tot passarà quan haja de passar. Agafe la funda de la guitarra que m'ha acompanyat des dels 10 anys, la qual és el resultat de 5 anys estalviant dels diners de Nadal i del meu aniversari. Aquesta guitarra que d'una manera efímera també té òxid com les vies del tren. Està oxidada per les llàgrimes que han caigut damunt d'ella. Pels quilòmetres que ha recorregut. Al contrari d'aquell xiprer, és molt vell però no té òxid, pot ser perquè les plantes no s'oxiden. Tornen a fer un avís, ja esta ací el tren. El revisor demana els bitllets, li'l done i puge al vagó ple d'òxid. M'assec al seient que m'han assignat i comence el meu viatge cap a cap lloc en particular, però a tots en general. Vull tornar a cada racó que m'ha fet riure, plorar o sentir viva. Tornar a la meua infància i avançar a la crisi dels quaranta. A la meua infància per a oblidar-me de les dificultats i tornar a tenir la imaginació d'un xiquet de quatre anys i avançar-me als quaranta per a que la gent no es prenga a broma les meves idees. Pose la ma a la altura del cristall i faig com si fóra un avió pujant i baixant. Agafe una de les partitures i faig un avió de paper i reprenc l'acció fent una grúa, una papallona...

I així, imagine móns fantàstics, dracs que persegueixen el meu tren per a que narre les seus batalles. Si pare molta atenció puc distingir donyets de les plantes fent-se una migdiada sobre les fulles d'un arbret. Llacs, muntanyes, boscos, són tants els paisatges que deixe arrere! Quan arribe a l'última parada que casualment no té nom, baixe. És hora de continuar a peu. Carregada amb la meua vida a l'esquena comence a pujar el primer turó, el què em farà recordar aquelles històries de dracs i donyets.

Vaig pujant, l'herba m'acarona les plantes dels peus i em fa cosquerelles, un somriure apareix a la meua cara. Un *flash-back* invadeix la meua ment. Estava corrent per un camp amb moltíssimes flors. M'assec a terra, trec la guitarra i comence a improvisar, i els ocells cantant per darrere, sembla una pel·lícula i ho seria si no començara a ploure, perquè tot s'oxida. Em refugie en pàgines arrancades de llibres que narren històries bellíssimes i infravalorades. M'amague baix paraules que tenen goteres perquè els falta ortografia, em faig un paraigües amb les notes del pentagrama i amb les línies em faig una casa. La platja es converteix en llampec però de seguida s'aclareix. Les línies tornen, les notes al pentagrama, les faltes corregides, les pàgines als llibres i jo a caminar per més records i més llamps i trons.

No sé ni com ni per què arribe a una plaça a un poble desèrtic on es pot veure l'altra cara de la lluna i al darrere de les estreles es poden veure els meteorits pujar i el sol girar al voltant dels planetes. Es pot veure l'asteroide B612 i al petit príncep plorar perquè no està la seua rosa. Es poden veure els llibres buits i a les paraules surar. Pots veure'm a mi caminant.

Acabe d'arribar a un hospital on els malalts ballen la conga, on les malalties incurables es curen amb somriures, on l'ala de psiquiatria i pediatria estan clausurades perquè tothom està boig. Era un hospital dibuixat i penjat a les parets d'un museu abandonat. Me'n vaig anar caminant d'aquell hospital-museu.

Caminant i somiant veig arribar a una estrella moribunda que demanava a crits que li contaren una història perduda en el temps. També veig un astronauta posar-li una bandereta a la lluna. Veig que a tres paraigües de distància hi ha un camp d'asteroides al qual un gat verd juga amb un ratolí morat.

Surant arribe a Plutó, però allò és tot gas.

Em quede a jugar amb el gat i el ratolí, veient el Petit Príncep buscar un altra rosa.

Saltant d'asteroide en asteroide arribe a una altra galàxia, a un altre planeta, on van tots els llibres oblidats, històries infravalorades, cançons perdudes i quadres "avorrits" a la espera de que algú els revisca. I ací estic jo, una història perduda que està revivint gràcies a tu i a la teva imaginació. Ara puc tornar al meu viatge i emportar-me l'òxid.